

*pavouk Dalbychův – co vytečkovávám – Umělá inteligence šílí – vadnej –
zuby neřeším – na fotce je Dalí – vyzbrojuju se pro život – táta mě zkouší
u nudlí – jsem petka?*

Má jich dvanáct! Anebo se pletu? Tak si je spočítáme: jeden pár, druhý, třetí, čtvrtý, pátej... to u hlavy můžou být makadla. Ba ne, jsou to nohy. Ale jistě si nejsem. Musel bych se mrknout zprava, jenže Agáta se roztahuje, myslí, že když je geniální, může si zabrat celou lavici pro sebe. Sleduj, ty Umělá inteligence, trochu ti loktem odšoupnu sešit... ještě kousek... teď vyklizenej terén rychle obsadit a natáhnout krk, jakože chci Hlavu co nejlíp slyšet. Je ve formě, rozkládá rukama, dramaticky mění hlas, mluví o tom, co si lidi zbytečně způsobují. O hrůzách války a zmrzačených veteránech. Celá třída ji napjatě poslouchá. Hlava je super, bezva, cool. Klidně by mohla být herečka, v jejím provedení je napínavej i popis přišívání knoflíku. Dovede ho podat jako akčňák, horor, nebo klaunský číslo. Je to nejlepší učitelka, jakou máme.

Rád bych Hlavu sledoval, ale nemůžu. Pavouk mě zajímá víc, poněvadž dvanáctinohej pavouk, to je prostě bomba. Nejspíš je to naprostej originál. Jedinej exemplář na světě. Žádný člověk ho zatím neviděl, jsem první. Jsem objevitel! Dostane moje jméno: pavouk Dalbychův. Možná po mně pojmenujou i nějakou ulici nebo... bacha! Dalbychův pavouk bere roha. Stůj, kámo! Musím si tě vyfotit, jinak mi nikdo neuvěří.

Telefon mám vypnutej, jak nařizujou pravidla, na kterých se škola s rodiči dohodla a se kterými já nesouhlasím, ale jsem ukázněnej žák, neporušuju je. Akorát ve výjimečných případech. A tenhle případ je exterordinara, jak by řek táta, když má záchvat a mluví se mnou v esperantu. Fofrem potopím ruku do batohu, vylovím mobil a pod lavicí ho zapnu. Kdybych seděl s Oskarem jako dřív, proběhlo by to normálně, vedle Agáty nemám šanci. Ta příšera nejenže všechno ví, ale navíc vidí skrz lavici!

„Co děláš?“ zasyčí popuzeně.

Sedíme vedle sebe už dva měsíce, ale ještě jsem nezažil, že by se mnou v něčem souhlasila. Když mě nekritizuje pusou, tak aspoň pohledem. Stačí, abych si ve vlastivědě kreslil, čímž nikoho nemůžu rušit, a geniální jedince už vůbec ne, jenže Agátu to vždycky odhrábne. Přitom kreslím dobře. Pravěkej lovec s harpunou se mi skvěle povedl a divoška u ohniště ještě víc. Nahoře jsem ji neoblíkl, ale

aby to nevypadalo jako webový stránky, který my nezletilí nesmíme navštěvovat, zamotal jsem ji do dlouhých hustých vlasů. Vyšla mi epicky. Umělá inteligence se stejně mračila.

Nechci se vytahovat, ale podle mě jsem ve výtvarce ze všech páťáků bezkonkurenčně nejlepší. Měli jsme s béčkem dohromady výstavu a na ní jsem si to potvrdil. Na druhou stranu asi nejsem tak dobrej jako Williamson, kterému se říká zázračnej talent, protože se proslavil už v pěti letech. Viděl jsem obrázky, co maloval, když byl stejně starej jako já, a musím uznat, že je vymakal, teda pokud jde o perspektivu, stínování a podobně. Ale byly to jenom krajinky. Mě krajinky nebaví, daleko radši dělám lidi, zvířata, kyborgy, mutanty, draky a jiný tvory z her, který znám, anebo podle vlastní fantazie. Na rozdíl od Williamsona umím kreslit pravou i levou rukou, dokonce oběma naráz. Jenže on si v mém věku už vydělal miliony. Na rozdíl ode mě. Kromě herní grafiky – tu jsem za čokoládovou velrybu udělal pro Vojtu, jednoho z Oskarových bratranců – se mi dodneška povedlo prodat akorát čtyři obrázky na vánočním trhu, dohromady za 200 korun, takže vedle Williamsona jsem totální nula.

Ta velryba od Vojty měla pětadvacet centimetrů, byla tlustá a z trojí čokolády: mléčný, hořký a bílý. Když se v puse smíchaly dohromady, vznikla úplně nová chuť. Nedovedl jsem ji popsat. Dal jsem ochutnat tátovi (jedeme v čokoládě oba, je to naše nejoblíbenější potravina) a on prohlásil: fenomenální. Od té doby tak říkám všemu, pro co nemám lepší pojmenování.

Williamsonovy miliony nepotřebuju, aspoň zatím, a měřit se s ním nechci. Pan Kosatka mi vysvětlil, že měřit se můžu jenom sám se sebou, poněvadž na startovní čáře jsem já a nikdo jinej a u cíle prý budu zase jenom já. Není mi úplně jasný, co tím myslí, musím se ho zeptat, až bude příště ochotnej sdílet se mnou svoje myšlenky

a cenný zkušenosti. Má jich plný tašky. „S nikým se nesrovnávej,“ řekl mi nedávno, „ale sebedůvěru musíš mít. Sebedůvěra je základ úspěchu, bez sebedůvěry dokážeš leda velký h...“ Některý moudrosti pana Kosatky obsahují vulgární slova, tak si je radši vytečkovávám i v duchu, abych si na ně nezvyk. V tom případě by totiž hrozilo, že je řeknu nahlas a pořádně to od Lišky schytám. Na sprostárny si u mámy musím dávat bacha.

„Zajišťuju důkaz,“ odpovím Agátě šeptem.

Učitelka si nás nevšímá, udělala si na čele vrásku, tváří se jako raněnej smajlík, škoda, že ji nemůžu poslouchat. Vykládá, odkud se vzal Den válečných veteránů, kterej se dnes slaví a kvůli kterému na tabuli načmárala vlčí mák. Nevzala si fix, ale křidu, se kterou to moc neumí, takže se nepoved. Nevypadal jako mák, spíš jako gigantickej lívanec s jahodovou marmeládou, což jsme jí sice nikdo neřekl, ale není slepá, viděla to, a půlku lívance umazala. Teď se dá aspoň tušit, že jde o nějakou červenou vegetaci.

„Jakej důkaz?“ sykne Agáta.

Dalbýchův pavouk nabírá rychlost, vlezl mi na penál, za chvíli se z něj spustí do uličky a zmizí. Možná navždycky. Někdo na něj může šlápnout, uklízečka ho může setřít mopem a vyždímat do kbelíku, už ho nikdo nikdy neuvidí. Konec vzácnýho originálu. Nenahraditelná ztráta pro přírodu, pro vědu, pro svět. Moje kariéra objevitele bude v pytli. To nesmím dopustit.

„Jakej důkaz?“ dožaduje se Agáta odpovědi.

Má chraplavej hlas, zní, jako by byla pořád nachlazená. Na šeptání ve škole se hodí, protože není tolik slyšet.

„Tenhle.“

Zvednu mobil, prst na zapínacím tlačítku připravenej k dvojkliku. Mám tuhle zkratku naučenou už dávno, poněvadž vzácnějch originálů,

který se rychle objeví a ještě větším fofrem zmizí, je tolik, že člověk zírá. A já je všechny potřebuju mít ve svém soukromém archivu pro budoucí použití. Jako třeba tu mrňavou bábinu v kulichu s nápisem Dynamo Pardubice, musela být nejmíň stoletá, hnala se naší ulicí, až se jí jezevčík na šňůře škrtl, a nesla si přes rameno hokejku, celá nažhavená dávat góly. Kdybych to Oskarovi nebo našim jenom vyprávěl, nejspíš by mi nevěřili, ale já si ji stihl natočit, takže jsem měl důkazní materiál. Ukázal jsem jim video, a uznali, že mluvím pravdu. Stejný to bude i s dvanáctinohým pavoukem. Přiblížím mobil k penálu a...

„Ííííí!!!“ ozve se mi u ucha a já sebou trhnu.

Tlačítko jsem sice zmáčkl, ale kdoví co bylo v tu chvíli před objektivem.

„Uáááááá!“

Agátin výskot mi trhá bubínky v uších. Po chraptění ani památky. Vyskočí, převrhne židli, upaluje jako divokej králík, co jsme si o něm loni pouštěli přírodopisnej film, kde se mu srandovně hejbaly fousky a kličkoval. Umělá inteligence fousky nemá a nekličkuje, zato mává

rukama, asi chce vzlítnout. Z culíku jí sklouzla gumička, vlasy jí skáčou kolem uší. Nekouká na zem, zakopne o něčí batoh, svalí se, ale i na zemi vřeští na plný pecky. Mrknu na penál: pavouk je v čudu. Ani v uličce ho nevidím. Zdrhnul.

„Uklidni se, Agáto,“ slyším učitelku. „Stalo se ti něco?“

„Pa... páááá...!“ ječí Agáta.

Je mi jasný, že to není pozdrav na rozloučenou, chtěla říct pavouk, jenže došel jí dech. Naráz zmlkla a zamrzla. Vypadá jako mrtvola.

„Agáto!“ Hlava se k ní rozčileně žene. „Nedělej hlouposti!“

Všichni se zvedají ze židlí, taky se zvedám, abych viděl, jestli Agáta hraje komedii, anebo je vážně mrtvá. Na komedii to netipuju, Umělá inteligence nemá pro humor úložiště. Pravděpodobnost, že by sebou sekla, aby nás pobavila, se rovná nule. Takže co?

„Agáto, prober se!“

Hlava pleská Agátu po tvářích, docela drsně, je rozhodnutá profackovat ji k životu. Když to nefunguje, zavelí: „Vodu!“

Oskar je nejrychlejší. Skočí k umyvadlu, ale nemá, do čeho vodu natočit, tak popadne houbu, namočí ji, a než ho Hlava stačí zarazit, vyždímá ji Agátě na obličej. Agáta se roboticky posadí. Zírá před sebe, po obličejí jí tečou červený potůčky, protože v houbě byly zbytky vlčího máku, teda lívance s jahodovou marmeládou, teda červený křídý. Vypadá jako zkrvavenej válečnej veterán.

„Co se děje? Proč vyvádíš?“ ptá se Hlava.

Klečí vedle Agáty na podlaze, jednou rukou ji hladí po vlasech, druhou ji drží kolem ramen pro případ, že by sebou chtěla znovu praštit. Agáta mhouří oči, do kterých jí kape červená voda, má omráčenej výraz, asi se jí v hlavě všechno pomíchalo, moc geniálních myšlenek by tam teď člověk nenašel. Pohled jí jezdí zleva doprava

jako stěrače po skle, pak se zastaví na mně. V tu chvíli si vzpomene, co bylo předtím. Před jejím úprkem. Před jejím pádem.

„Křížák,“ zamumlá.

„Jaký křížák?“ zeptá se Hlava.

„Obří.“

„Kde?“

Agáta ukáže prstem na naši lavici. Všichni se ke mně otočí. Foun jsem už dávno vypnul a strčil zpátky do batohu, koukám nevinně jako Pražský jezulátko a horlivým přikyvováním potvrzuju Agátina slova. Samozřejmě vím, že to křížák nebyl, byl to pavouk Dalbychův a neměřil víc než tři centáky, ale na tom nezáleží.

„Lezl mi po penále,“ připojím bezvýznamnou informaci. A pak tu důležitou: „Dvanáctinohej.“

„Jo?“ podiví se Hlava. „Jo, Džojó?“

Tuhle slabomyslnou hlášku slyším od různých lidí každé den aspoň desetkrát. Většinou ve formátu: Že jo, Džojó? Jojo, Džojó. Občas taky: Týjo, Džojó! Když chce být někdo obzvlášť vtipnej, naservíruje mi variantu: Nene, Džone. Tu umísťuju na žebříčku trapnosti úplně navrch. Ale nejsem důslednej. Hlavě nadřžuju a projev slabomyslnosti jí odpouštím, protože se vždycky zašklebí jako pirát Salazar a zvedne do výšky jedno obočí, kde s ním zamrská, což nikdo jinej, koho znám, neumí. Zajímavý je, že ať dělá sebekrutější ksichty, pořád zůstává hezká.

„Z loňska samozřejmě víme, kolik párů nohou mají pavouci,“ řekne a rozhlídne se po třídě.

„Čtyři,“ přispěchá s odpovědí Honza, kterej se z nás ze všech zajímá o přírodu nejvíc, a po něm pár dalších hlasů, Agátin mezi nima.

Už se vzpamatovala, už je zase šprtka.

„Všichni známí pavouci mají čtyři páry, ale tenhle měl šest. Fakt. Je to převratnej objev,“ prohlásím hlubokým hlasem, skoro basem, při

kterým mě škrábe v krku, ale je přesvědčivej. Nasazuju ho vždycky, když potřebuju dokázat, že nelžu.

Lžu celkem málo. Ve většině případů obhajuju pravdu, která vypadá nepravděpodobně. Před Oskarem skorobas nepoužívám, poněvadž to nemá cenu. Nezáleží, jak mluvím hluboko, má mě přečtenýho, zná mě od školky. Já jeho taky. Chodili jsme spolu nejdřív do Broučků, pak do Veverek, nakonec do Štěňat. Při zápisu na základku jsem učitelce a učiteli, co tam seděli a zjišťovali, jestli jsem fyzicky vyspělej a mám na školu dost velkou duševní kapacitu, oznámil, že do školy nepůjdu, pokud mě nedají s Oskarem do jedné třídy. Asi jsem to spíš zapištěl, tehdy jsem ještě nedokázal nasadit hlubokej hlas, ale stejně mi uvěřili. Řekli, že Oskarovi ještě není šest a do školy tím pádem nemůže, a ať s ním teda zůstanu ještě rok ve Štěňatech. Což jsem udělal a oni nás pak oba dali do áčka.

Ty čtyři roky, co jsme s Oskarem seděli vedle sebe, neměly chybu. Až na to, že jsou pryč. Skončily. Prý si za to můžeme sami. Všechno prý mohlo zůstat, jak bylo, kdyby se mě Oskar pořád na něco neptal a já mu pořád neodpovídal. Což je lež, často to bylo úplně naopak, já se ptal a Oskar mi odpovídal. Když se vás někdo na něco ptá, je neslušný mu neodpovědět, aspoň potichu, a my jsme oba slušně vychovaní a mluvili jsme potichu. Ale prý jsme třídu rušili. Takže Oskara přesadili v zájmu všech (což je další lež, v mém zájmu to nebylo a v Oskarově taky ne) do první lavice vedle Kristiána. Kristián nikoho neruší, mlčí i u tabule. Já vyfasoval Agátu, poněvadž k nám přišla nová a nikde jinde než vedle mě nebylo místo.

„Ty se pavouků bojíš?“ zeptá se Hlava. Pořád Agátu drží kolem ramen a hlídá ji, jestli se nechystá zase složit.

„Mám arachnofobii,“ řekne Agáta a já se naštvu.

Před chvilkou jsem ji málem litoval, jak tam ležela rozpláclá na zemi, ale stačí, aby jí trochu otrnulo, a už zase machruje a chrlí na nás cizí slova. Někomu je to fuk, jenže někdo si s nima neumí poradit. Já například vím, co je arachnofobie, brněnská babička ji má taky, ale když na to téma přijde řeč, říkám tomu děsná hrůza z pavouků, což je totéž, jenže česky, a každéj tomu rozumí.

„Nejsi sama, spousta lidí má z pavouků strach,“ řekne Hlava.
„Já je taky zrovna nemusím, ať už mají jakýkoli počet nohou. A víte co? Právě jsem dostala skvostný nápad!“

Zvedne se z podlahy, pomůže vstát i Agátě a jde s ní k umyvadlu. Zatímco jí vodou umývá červenou barvu z obličeje, nadšeně nám vykládá o skvostu, co ji napadl. Poslouchám a je mi čím dál víc šoufl. Tohle mi neměla dělat.

„Musí se jí to rozmluvit,“ řeknu Oskarovi cestou domů.

„Když si Hlava něco vezme do hlavy, tak si to rozmluvit nedá,“ namítne Oskar.

Má pravdu. Hlava je tvrdohlavá, což by mohl být, ale není důvod, proč dostala svou přezdívku. Ve skutečnosti ji dostala kvůli rčení To mi hlava nebere. Používá ho vždycky, když chce říct, že plácáme kraviny. Jako učitelka si takovej výraz nesmí dovolit, protože je nekorektní.

„Kdo by jí to rozmlouval?“ pokračuje Oskar. „Všichni byli pro.“

„Já ne.“

„Rozhoduje většina.“

„Menšiny mají taky práva. Zaručuje je ústava.“